

Prekvapenie v podzemí (#32)

Príspevok pridal elwe
Streda, 05 december 2007

Nádvorie hradu bolo posiate mätvolami. Druhovia a najatí žoldnieri, ktorí prežili sťažka oddychovali. Zjaec sa zvalil na zem, unavený na smrť. Krakonoš si oprašoval svoje prepálené rúcho a mumlal si ešte popod nos. Barón opretý o svoj mohutný meč si zrazu všimol, ako podaktorí z jeho kumpánov oberajú obeť o majetok. Nahnevany na nich zrúkol: „Hej! Ďo si kurva myslíte, že asi robíte?!“

Krakonoš sa prekvapene pozrel jeho smerom a bol hrdý na to, že Barón, napriek tomu, že citmi a zdvorilou neoplýva sa snaží zastať pokoj padlým. Barón pokračoval: „Mätvoly sú na našom hrade a teda ich majetok prináleží nám!“. Krakonoš sa znechutene s fflaním odvrátil. „Tak to zasa hohohoo!“ nedal sa odbiť jeden z aktívnejších žoldnierov menom Laren. „Ja som ho zabil a ja si ho aj okradnem!“ dodával neústupne a na znak svojich slov vytiahol meč. Baróna to popudilo ešte viac a pobral sa smerom k nemu. Hrozilo najhoršie a tak sa do konfliktu zamiešal aj Bushido, ktorí upokojil obe strany a dohodol, že každý si môže nechať korisť u nepriateľov, ktorých sám porazil. A tak sa stalo.

No lakomým žoldnierom sa s jedlom zdvihla chuť a požadovali okamžité vyplatenie žoldu. Hrad bol dobytý a to bolo v zmluve. Peniaze chcú ihneď. Barón s Bushidom sa na nich tvrdo pozreli ale vyplatili všetkým do poslednej zlatky podľa dohody. Klapot koňa vbiehajúceho do hradu vytrhol všetkých z myšlienok na korisť. „To je Kriss!“ zakričal Bushido radostne. „Vitaj priateľu!“ doplnil Barón a pomohol elfovi z koňa. „Vidím, že som prišiel o hodne zábavy“ riekol a rozhladol sa po nádvorí posiatom mätvami banditami. „No áno, trochu sme sa pobavili“ odpovedal mu Barón a popritom sa zubil a palcom si prešiel teatrálne pod hrdlom na znak poprav. Všetci boli radi, že sa znova stretli. „Hej Viktor“ zakričal mních na veliteľa šiestich bratov, ktorí sa správali zatiaľ najlojálnejšie. „Rozmiestni mužov na stráž, zostatok nech založí oheň. My sa ideme pozrieť dovnútra v akom stave nám zanechali banditi majetok. Keby niečo, zavolaj. Barón zatiaľ ostane s tebou a tiež Zjaec, ktorého asi boj vyviedol z rovnováhy.“ „Oukej šéfe“ dodal Viktor a odbehol plniť príkazy. Druhovia vošli do rúin ich vlastného hradu a smutne pozerali na poničené vybavenie, schátralé múry a provizórne z dosiek spravenú strechu. Prechádzali miestnosťami a našli nejaký lup ukrytý v drevených truhliciach. Keďže nemali paku a Zjaec bol indisponovaný museli ich rozbrať. Bushidova päť vykonala nevyhnutné a už o chvíľu štrngali zlatkami. Napokon prišli do väčšej sály, ktorá kedysi slúžila ako trónna a Bushido si s Krissom všimol nepatrné vyvýšenie podlahy. Odtiahli koberec a pod ním našli voštiné dosky. Tie vybrali a na ich veľké prekvapenie našli mrežu vedúcu kamsi do podzemia. „Tajná chodba“ zalapali po dychu. To už vchádzal za nimi aj Barón ktorý sa postaral, aby bol vonku kľud a žoldnieri robili presne to čo majú. „Ideš akurát včas!“ riekol mu Kriss. „Našli sme tajnú chodbu a ideme ju preskúmať kam vedie. Slnko je už vysoko a predsa len lepšie prehľadávať hrad cez deň ako v noci keď potvory nespia ale lovia.“ Barón sa pozrel na mrežu a začal páť sa zámok. Narazené rameno v boji však odmietalo poslušnosť a musel mu Bushido asistovať aby napokon zámok vypáčili a mrežu otvorili. Chladný vzduch a tma na nich vzhovávala svoje pazúry. Krakonoš ukončil nehostinnosť prostredia a mávnutím ruky vytvoril na konci svojej palice silné svetlo. Druhovia a pozreli na seba, potom na otvor v podlahe a pomaly po rebríku začali zostupovať dole.

Chodba bola kedysi iba prasklinou v skale a na niektorých miestach sa zväčšovala, inde ju zas bolo potrebné trochu rozšíriť aby sa dalo pokračovať. Kamenné steny boli iba nahrubo opracované a strop stúpala a klesala ako sa lom v skale kľukatil. Druhovia postupovali opatrne a pomaly. Naraz si Bushido idúc v čele všimol kosti na zemi. Väčšinou zvieracie, no našli i ľudské. „Nejako sa mi to nezdá“ mumlal si Barón idúci za ním. „Hore sa varí guláš, chcel by som z neho ešte okúsiť už mi žalúdok vyhráva“. Ďalej postupovali pomaly a s najväčšou opatrnosťou. Po čase prišli do širšej chodby kde už mohli pokračovať dvaja vedľa seba.

Netrvalo dlho a z tmy pred nimi sa vyrútila akási hnusná príšera. Skupina na chvíľu zmeravela pri pohľade na jej štyri hlavy no keď sa sebazáchovy zapracoval a zbrane sa mihli vzduchom. Boj netrval dlho a druhovia sústredení na potvora ju rýchlo zdolali. „Fuj, myslel som si, že to je naša posledná hodinka“ riekol Kriss pri pohľade na mäťvu potvora. „Ďo to je za potvoru?“ spýtala sa zvedavo. „Neviem ani ja“ riekol čarodej Krakonoš. „Podobné známky nesú isté druhy ale neviem presne čo je toto zač.“ Druhovia teda po chvíli pokračovali ďalej. Vedomí si svojej bojovej sily pokračovali o niečo smelšie. Ich sebaistota sa však mala o chvíľu vytrátiť.

V menšej otvorenej podzemnej jaskyni ktorou prechádzali na nich zaútočili podobné stvorenia, no tento krát podstatne väčšie. Ich deväť hláv lietalo vzduchom a každá sa snažila pohryzť dobrodruhov. Barón sa pustil do hláv a podarilo sa mu odseknúť jednej príšere hneď dve. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď zrazu sa potvorie miesto jednej hlavy zjavili dve a pustili sa do boja. „Dorastajú jej hlavy!“ volal zúfalo. „Všimol som si!“ kričal mu naspäť Kriss, ktorý zápasil dvoma mečmi a sekal všade navôkol. Netrvalo dlho pokiaľ zistili že príšery sú nad ich sily. „Ústup!“ kričal Bushido ktorému z mnohých rán tiekla krv a snažil sa odrážať stále ďalšie a ďalšie útoky popri tom, ako ustupoval. Krakonoš stojaci neďaleko začal mumlať akési mocné zaklínadlo a popritom sa chytil polomŕtveho Krissa, ktorý ledva stál na nohách. Skôr ako by si stihol povedať ‘chuck’ zmizli obaja Krakonoš i Kriss akoby zázrakom pred očami ostatných. „Už je čas pane profesore!“ dodal Bushido stále bojujúcemu barónovi a stiahol sa do úzkej chodby odkiaľ prišli a kde ich veľké potvory nemohli prenasledovať. Barón vyrazil za ním a útek sa im podaril. Do úzkej chodby sa potvory jednoducho nevošli. „No poďte svine!“ kričal na nich síce Barón oplzlosti, no tie sa so sykotom vrátili a zmizli im tak z očí.

Krissa najprv oslepilo silné svetlo. Následne ho ovanul vietor a zlomok sekundy na to započul krákanie vrán. Zamrkal a začal kričať strachom. Nádvorie hradu videl asi 100 metrov pod sebou a jeho rýchly pád naznačoval nepríjemnosti. „Aaaaa!“ kričal Kriss ako zmyslov zbavený. „Faetheerium slowfaalumium“ odpovedal mu Krakonoš, ktorý padal vedľa neho. „Aaaa!“ kontroval mu Kriss ešte chvíľu než zistil, že už sa nerúti na nádvorie, ale padá veľmi pomaličky, priam ako pierko. Po dopade na zem sa mu ešte chvíľu triasli nohy. Pozoroval vydesených žoldnierov ako pobežujú po nádvorí a húfne utekajú z hradu. S úsmevom na tvári pozoroval ako s výkrikmi „príšery!“ utekajú z hradu bránou a strmými svahmi smerom k rieke opúšťajú pevnosť. „No hej, nedivím sa im, že sa ma tak boja, ja sám som sa bál“ smeje sa popod nos Kriss. Okolo neho prebehol Barón s Bushidom. „Rýchlo k bráne! Tie potvory z podzemia útočia bránou!“ Krissovi zamrzol úsmev na tvári. A skutočne. Na hrade ostali len oni štyria a šiesti Bratia. „Viktor spravte hradbu, zastavíme ich v úzkom prechode brány“ volal Bushido a s Barónom sa postavili hneď za nich. Dve mohutné potvory sa pomaly blížili a ich hlavy sa vlnili ako kľbko hadov. Na poslednú chvíľu sa posilnili magickými nápojmi, Bushido dokonca po vypití jedného z nich značne zväčšil svoju veľkosť a stál tak ako obor za Viktorom. Boli pripravení.

O chvíľu nato nastal boj. Bratia dlho držali líniu, no na pokraji svojich síl sa ranení sťahovali do úzadia aby ich nahradili naši statoční druhovia. Bili sa ako levy, zúribo a odhodlane, akoby bránili svoj vlastný hrad. Pardon zručaninu, avšak vlastnú. Barón svojimi mohutnými sekmi obrovským mečom si kryl chrbát s rýchlym mníchom a ten zas svojimi mohutnými päťami rozdával rany na kritické miesta. Kriss dvoma mečmi sekal ako besný a Krakonoš verný svojej magickej paličke zosielať jeden blesk za druhým. Víťazstvo bolo o to chutnejšie. Tvrdý boj a nikto z nich nepadol. Bol dôvod na oslavu.

Po tom, ako si oddýchli a posilnili sa s horúcim gulášom bolo už slnko za polovíčkou svojej púti. „Kade sa dostali tie beštie von?“ kládli si otázku počas jedla. „Kde ústi tá tajná chodba? A je ešte vôbec tajná?“ To sa rozhodli zistiť po jedle a prepátrať už teraz prázdnu jaskyňu. V dúpätí hrozných bytostí nenašli nič vzácné no Kriss našiel jednu prírodnú jamu, kamenný otvor v zemi, ktorý slúžil asi ako fekálna jama. Na dne si všimol čosi lesklé. „Na dne sa ničeho leskne! Určite tam bude niečo hodne vzácné!“ riekol Kriss a dodal. „Navrhujem losovať o to, koho na lane spustíme dole a kto zistí čo tam je“. Druhovia súhlasili, no po tom, ako si Kriss vytiahol najmenšiu zápalku sa pustili do smiechu. Kriss si už teraz nebol istý svojím nápadom, pretože z jamy sa šíril neveriteľný zápach. Druhovia ho však začali spúšťať dole.

(Áno milý čitateľ. S pribúdajúcimi pivami pri hraní druhovia často robia pekné hovadiny).

A tak sa stalo, že Kriss i keď liezol opatrne sa mu šmykla ruka a on si ponoril hlavu do fekálií. Zašpineného a strašne zapáchajúceho elfa vytiahli druhovia v záchvate smiechu, no Krissovi žiarili jeho malé očka spod hnedočiernej vrstvy a v ruke držal zašpinenú striebornú mincu. Ako akt vŕiaky objal rehotajúceho sa Baróna ktorému úsmev zamrzol na tvári a zostatok družiny sa radšej rýchlo rozpáchol.